

Jeg blev vakt til live

80'erne var en fed tid at vokse op i: middelklassesforstad, rockkoncerter, skoler med store åbne plæner. Det var stemningen i min hjemby, da jeg begyndte at ryge hash. Min familie var lige flyttet til Californien fra det nordlige New York, og vi flyttede til en pæn forstad til Los Angeles. Min storesøster og jeg gik i syvende og ottende klasse. Jeg var lidt af et dydsmønster og en god elev. Jeg havde ikke særlig mange venner, fordi jeg aldrig følte, at jeg passede sammen med nogen andre. Jeg var tretten år. En dag var der, en der gav mig et hvæs af en joint, og mit liv forandrede sig for altid.

Der er nogle, der siger, at man som afhængig bliver født med sygdommen. Jeg tror, at det faktum at min far og farmor var alkoholikere har bidraget til min disponeringen til at blive stofafhængig. Oven i hatten var min mor arbejdsnarkoman og dyb perfektionist. Jeg følte aldrig, at jeg kunne leve op til hendes forventninger til mig. Teenageårenes gruppepres og min konstante følelse af ikke at passe ind eller føle mig elsket og ønsket medvirkede også til, at jeg blev hashafhængig.

Så her stod jeg så. Tretten år gammel og røg hash. I starten gjorde jeg det kun i weekenden sammen med vennerne, når vi festede og havde det sjovt. De kalder det for en progressiv sygdom, og inden længe købte jeg min egen hash og eget rygegrej. Så begyndte jeg at ryge efter skole. Det havde også været en hård dag i skolen, så jeg fortjente et par bonghoveder. Der gik ikke lang tid, før jeg gik udenfor skolen i spisefrikvarteret for at ryge. Jeg kunne ikke engang vente til efter skole. Afhængigheden sneg sig langsomt op på mig. En dag vågnede jeg, femten år gammel, og røg hash om morgenen, til frokost, efter skole, om aftenen og selvfølgelig hele weekenden. Jeg var fuldt udviklet som hashafhængig, da jeg gik i niende klasse.

De følgende syv år røg jeg hash hver eneste dag. Jeg eksperimenterede med andre stoffer, men de fik mig til at føle, at jeg mistede kontrollen, så jeg holdt mig til hash. Hele mit liv drejede sig om hash – hvordan jeg skulle få fat i det, hvordan jeg skulle undgå at blive taget, gemme det fra mine forældre osv. Jeg røg i ferierne, til fødselsdage, hver dag. Jeg formåede at fortsætte med skolen, og jeg bestod med rimelig gode karakterer. Jeg flyttede hjemmefra, da jeg var atten, og sammen med min kæreste dyrkede jeg livsstilen med stoffer: Vi flyttede meget, ledte efter stoffer, havde aldrig penge nok og skændtes over stoffer, hele moletjavsen. I perioden fra jeg var atten til enogtyve, røg min afhængighed op i femte gear. Jeg røg mere end nogensinde før. Jeg begyndte også at drikke mere. Det sidste år jeg røg, blev jeg ikke længere skæv af hash. Jeg blev mere og mere isoleret og paranoid. Mest af alt var jeg meget, meget træt.

Da jeg blev ædru, var jeg toogtyve. Jeg følte mig brugt, nedbrudt og håbløs. Jeg vidste, at jeg var nødt til at holde op med at ryge hash, men jeg vidste ikke hvordan. Så fandt jeg MA. Jeg gik til møder. Jeg så, at folk, der havde røget ligesom mig, levede uden hash. Hvordan var det muligt? Kunne jeg også gøre det? Det eneste jeg vidste var, at jeg var så træt af mit liv, som det var. Folkene

i MA lod til at have en langtidsholdbar løsning på problemet med hashafhængighed. Jeg ville have det, de havde. Jeg ville have det mere end noget andet. Oven i købet mere end at ryge.

Beslutningen om at blive ædru var svær. Jeg opgav det eneste, jeg følte holdt mig i live, men jeg døde ikke. Jeg blev vakt til live. Til møderne forpligtede jeg mig til at give det tilbage, som MA gav mig. Jeg kan aldrig give alt det, jeg har fået tilbage: gode venner, sjove stunder, selvrespekt og, vigtigst af alt, min sunde fornuft. Mit forhold til min familie blev utrolig meget bedre. Jeg vendte tilbage til universitetet og er nu i gang med at tage min anden uddannelse. Mit ydre liv blev bedre lige med det samme. Indadtil var jeg taknemmelig over at være blevet befriet for den gnavende besættelse af at bruge stoffer. Men jeg stod tilbage med toogtyve års følelser, frygt og vrede uden noget at bedøve mig med. Det var der, de tolv trin kom ind i mit liv.

Jeg havde hørt om trinnene til møder. Folk snakkede om Gud, om at lægge det over, opgørelser, om at gøre det godt igen, bøn og meditation og om at give budskabet videre. Efter et stykke tid gik det op for mig, at ædruelighed ikke var nok... Jeg har brug for helbredelse for at holde mig ædru igennem længere tid og for at få et fornuftigt, lykkeligt liv. Der findes ikke noget værre end en tørlagt hashafhængig uden helbredelse. Jeg havde brug for redskaber til livet. Så jeg fik en sponsor som tog mig igennem trinnene. Jeg lærte, at jeg kunne blive befriet for al den frygt, jeg havde haft hele livet ved at lægge mit liv og min vilje over til en Højere Magt efter eget valg og forståelse. Al den vrede jeg havde slæbt rundt på i årevis kunne blive fjernet ved at foretage en uforfærdet og grundig opgørelse. Jeg kunne finde frem til min andel i hver enkelt situation og gøre det godt igen, hvis det var nødvendigt og oprigtigt tilgive dem, som gjorde mig uret. Jeg kunne også forhindre yderligere vraggods gennem bøn og meditation og ved at praktisere åndelige principper i alt, hvad jeg foretager mig.

MA har virkelig givet mig det liv, jeg altid har drømt om. Jeg har nogle dejlige venner. Jeg kan gå ud i verden uden frygt. Jeg kan kommunikere med folk. Jeg møder udfordringer og gør mit bedste for at komme igennem dem i stedet for at løbe min vej og dulme min frygt med hash. Jeg har lært, at jeg ikke dør af de følelser, der dukker op. Uanset hvad der sker, ryger (eller drikker) jeg ikke lige meget hvad. Det ville være løgn, hvis jeg sagde, at det altid er nemt, for der er ting som gør ondt, og som sker for alle. Men med den hjælp jeg får fra mine venner, min sponsor og min Højere Magt, lever jeg et liv, som jeg aldrig havde drømt om, da jeg var skæv. Jeg lever livet ædru. Vigtigst af alt så lever jeg et liv i helbredelse.